

Pravoplatným usnesením, že soud není k projednání sporu příslušný a že se spor podle § 261 c. ř. s. postupuje jinému soudu, je vysloveno, že věc není odňata řádným soudům a že soud, jemuž věc byla odstoupena, je příslušný, není však rozhodnuto o právní povaze žalobního nároku. — Stát neručí za škodu způsobenou tím, že vojenská správa po skončení cvičení s ručními granáty se nepostarala o odstranění nevybuchuvší výbušky a že osoba ji naleznuvší byla jí poraněna, poněvadž by ručil, kdyby tu byl zákon, který by mu to ukládal, a takového zákona tu není.

Žalobce utrpěl poranění. Stalo se to tím, že vybuchla výbuška, kterou našel na vojenském cvičišti, kterou si vzal a domů odnesl. Vina na tom stihá vojenský erár, poněvadž vojenská správa, která dva dny před nehodou pořádala na cvičišti cvičení s ručními granáty, se nepostarala o odstranění nevybuchuvší výbušky a nechala ji ležet na cvičišti obecnostem přístupném. Utrpěné poranění bylo velice bolestivé. Žalovaný erár je tedy povinen dáti žalobci bolestné.

Namítaje, že žalobní nárok není oprávněn, žalovaný erár navrhl zamítnutí žaloby.

První stolice žalobě částečně vyhověla. Odvolací soud žalobu zamítl. Nejvyšší soud podanému dovolání nevyhověl.

Důvody: Žalobce uplatňuje číselně dovolací důvody podle § 503, čís. 3 a 4 c. ř. s., ale dovolacího důvodu rozporu se spisy podle § 503, čís. 3 c. ř. s., vůbec neprovádí, nýbrž svými vývody odporuje rozsudku odvolacího soudu jedině pro nesprávné právní posouzení věci podle § 503, čís. 4 c. ř. s.

Dovolání není oprávněno.

Mylný je dovolatelův názor, že usnesením z. soudu civ. v P., jímž jmenovaný soud odmítl žalobu pro svou místní nepřislusnost a postoupil spisy podle § 261 c. ř. s. z. soudu civ. v B., bylo zároveň pravoplatně rozhodnuto, že v souzeném sporu jde o soukromoprávní nárok na náhradu škody a nikoliv o nárok veřejnoprávní. Z. s. civ. v P. zmíněným usnesením neuznal své výlučné příslusnosti podle zákona ze dne 2. listopadu 1918, č. 4 Sb. z. a n. (sr. rozh. čís. 1256 a 1310 sb. n. s.) a na návrh žalující strany postoupil věc podle odstavce 6. § 261 c. ř. s. jinému řádnému soudu k příslusnému jednání. Nabylo-li toto usnesení právní moci, bylo jím sice závazně — to jest s účinky naznačenými v § 42, odst. 3. j. n., pokud se týče v § 261, odst. 6. c. ř. s. — rozhodnuto jednak o tom, že tato právní věc není odňata soudům řádným, jednak o otázce příslusnosti soudu, takže nejvyšší soud nemůže je v této příčině co do správnosti přezkoumávati, ale o právní povaze žalobního nároku nebylo jím závazně rozhodnuto. Z. civ. soud v P. uvažoval o právní povaze žalobního nároku jen v odůvodnění svého usnesení, jeho důvody nejsou účastny právní moci výroku a soud rozhodující o věci samé není jimi nijak vázán.

Žalobce se domáhá na žalovaném státu náhrady škody, jež prý mu byla způsobena tím, že vojenská správa 8. pěšího pluku v M. opomenula řádným způsobem postarati se o to, by po konaném cvičení s ručními granáty byly odstraněny výbušky, které neexplodovaly a zůstaly ležeti na cvičišti. To jest nárok rázu veřejnoprávního, neboť jest odvozován z opomenutí opatrnosti náležející vojenské správě u výkonu výsostního práva státu, tedy ve výkonu státní veřejné moci, jak bylo podrobně vyloženo již v rozh. čís. 172, 1741 a 3997 sb. n. s., na něž se dovolatel pro stručnost odkazuje. Odvolací soud uznal správně a ve shodě s judikaturou nejv. soudu (viz rozh. čís. 3279, 3479, 3997 sb. n. s.), že podle § 92 ústavní listiny ručí stát za škodu, kterou způsobí jeho orgány nezákonným výkonem veřejné moci jen tehdy, když jest tu zvláštní zákon, který mu ručební povinnost ukládá, a že takového zvláštního zákona v oboru vojenské správy dosud není. Správně proto rozhodl odvolací soud, že žalovaný stát v tomto případě za vojenské osoby neručí a k náhradě škody není povinen.

Pokud dovolatel tvrdí, že byl zjednán »vojenskou správou«, aby čistil vojenské cvičiště od trusu, a z toho se snaží vyvoditi, že šlo o soukromoprávní služební smlouvu mezi nim a žalovaným státem jako soukromým podnikatelem, neopírají se jeho právní vývody o skutečnosti zjištěné nižšími soudy a dovolací důvod podle § 503 c. ř. s. není jimi podle zákona proveden.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. prosince 1930 Rv II 9/30. Karel Jelínek.

Ustanovení § 290 čís. 2 ex. ř. dlužno užiti jen tehdy, musí-li podle stanov býti pojistné sumy upotřebeno, aby poškozená budova byla znovu vystavěna neb opravena, neb aby příslušenství bylo doplněno.

Pojišťovna Moldavia-Generali deponovala podle § 1425 obč. z. u okresního soudu v T. 21.255 Kč, část to pojistné sumy z titulu požární škody, poněvadž berní úřad v T. tuto částku administrativní exekucí zabavil a pojistníci s vydáním této částky bernímu úřadu v T. nesouhlasili.

Okr. soud v T. povolil bernímu úřadu v T. exekuci zabavením a přikázáním deponované částky, jakožto pohledávky povinné strany proti okr. soudu v T. jako poddlužníku, a to až do výše vykonatelné pohledávky vymáhající strany per 19.306 Kč s příslušenstvím.

Povinná strana podala po uplynutí rekursní lhůty návrh na zrušení exekuce podle § 39 č. 2 ex. ř., poněvadž podle čl. 25 všeobecných pojišťovacích podmínek deponovaná částka, jsouc součástí pojistného, jest samostatným účelovým jměním, které exekucí nemůže býti odňato svému účelu, a jest tudíž exekuce na tuto částku podle § 290 č. 2 ex. ř. nepřipustna.